

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 546/2014-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. septembra 2014 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti AD PROPERTY, s. r. o., Stará Vajnorská 11, Bratislava, zastúpenej advokátom JUDr. Marcelom Vasilišinom, LL.M., Advokátska kancelária OLEXOVA VASILISIN s. r. o., Dunajská 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 1 Cob 117/2014 z 11. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti AD PROPERTY, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. augusta 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti AD PROPERTY, s. r. o., Stará Vajnorská 11, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Marcelom Vasilišinom, LL.M., Advokátska kancelária OLEXOVA VASILISIN s. r. o., Dunajská 18, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva podľa

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 Cob 117/2014 z 11. júna 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v procesnom postavení navrhovateľky v konaní vedenom pred Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) o nariadenie predbežného opatrenia vo veci určenia neplatnosti výpovede z nájomnej zmluvy uzatvorenej 26. marca 2010 danej obchodnou spoločnosťou Ballymore EUROVEA, a. s. (ďalej len „odporca“), ako prenajímateľom sťažovateľke ako nájomcovi, za účasti obchodnej spoločnosti Slovak Telekom, a. s., ako nového nájomcu (ďalej len „vedľajší účastník“). Návrh sťažovateľky o nariadení predbežného opatrenia okresný súd uznesením sp. zn. 24 Cb 152/2013 z 21. augusta 2013 zamietol. Na základe odvolania sťažovateľky krajský súd uznesením sp. zn. 1 Cob 304/2013 zo 4. októbra 2013 zmenil uznesenie okresného súdu a nariadil predbežné opatrenie, ktorým zakázal odporcovi a vedľajšiemu účastníkovi do meritórneho rozhodnutia vo veci obmedzovať nájomné práva sťažovateľky.

Odporca a vedľajší účastník podali proti predbežnému opatreniu dovolanie z dôvodu existencie prekážky litispendencie alebo res iudicatae a z dôvodu odňatia možnosti konať pred súdom. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v dovolacom konaní uznesením sp. zn. 4 Obdo 2/2014 z 31. marca 2014 rozhodol o zrušení rozhodnutia krajského súdu sp. zn. 1 Cob 304/2013 zo 4. októbra 2013 a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že prekážka litispendencie a res iudicatae nebola skúmaná, čo môže zakladať vadu posudzovaného rozhodnutia. V súvislosti s dovolacím dôvodom odňatia možnosti konať pred súdom najvyšší súd dospel k záveru, že tento naplnený nebol.

Krajský súd v zmysle zrušujúceho rozhodnutia najvyššieho súdu preskúmal vytknutú vadu a dospel k záveru, že prekážka litispendencie ani res iudicatae nie je daná, odňatie možnosti konať pred súdom vzhľadom na závery rozhodnutia najvyššieho súdu už neskúmal a súčasne podľa jeho názoru neboli splnené predpoklady na nariadenie predbežného opatrenia. Z uvedeného dôvodu krajský súd napadnutým uznesením potvrdil

uznesenie okresného súdu, ktorým bol návrh sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia zamietnutý. Na základe tohto rozhodnutia začal odporca a vedľajší účastník meniť prenajaté priestory a užívať ich na úkor práv sťažovateľky.

Podľa názoru sťažovateľky krajský súd napadnutým uznesením porušil princíp legitímnych očakávaní v kontexte princípu právnej istoty a tiež právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia.

K namietanému porušeniu princípu legitímnych očakávaní sťažovateľka uviedla:

«Prvým rozhodnutím porušovateľa o Predbežnom opatrení bola otázka jeho správnosti a zákonnosti právoplatne uzavretá. V tomto momente bolo objektívne možné legitímne očakávať, že zmeniť ho môžu len vady zakladajúce prípustnosť a dôvodnosť mimoriadnych opravných prostriedkov

Spoločnosti BE a ST napadli Predbežné opatrenie dovolaním práve pre dve z týchto vád (litispendencia resp. res iudicata, odňatie možnosti konať). Práve k nim sa sťažovateľ vyjadril, pretože opäť bolo objektívne možné legitímne očakávať, že vyriešenie týchto dvoch konkrétnych vád jedinú bráni definitívnemu uzavretiu a opätovnému nariadeniu Predbežného opatrenia.

Dovolací súd sa v súlade s § 242 ods. 2 OSP zaoberal len konkrétne vytknutými vadami a ostal nimi viazaný, pretože rešpektoval toto ustanovenie vykonávajúce princíp právnej istoty. Rozhodol, že:

- prekážka litispendencie resp. res iudicata je možná a podľa § 243d ods. 1 OSP prikázal porušovateľovi sa s touto vadou vypořiadat'

- odňatie možnosti konať je vylúčené

Rozhodnutím dovolacieho súdu sa prirodzene má zvýšiť právna istota - uzavreté otázky ostanú uzavreté a otázky vyselektované na doriešenie dorieši nižší súd. Bolo preto objektívne možné legitímne očakávať, že už len preskúmanie prekážky litispendencie resp. res iudicata bráni uzavretiu veci. Sťažovateľ sa preto logicky vyjadril len k nej, ako by to urobil každý iný subjekt.

Otázka litispendencie vznikla len kvôli konfliktnému konaniu na OSBA1 pod č. 26 Cb/159/2013, ktoré bolo zastavené uznesením KS BA č. 8 Cob/200/2013 zo dňa

31. 10. 2013, právoplatným dňa 19. 11. 2013, o čom vedeli všetci účastníci a bolo zjavné, že vadou konania nebola samotná prekážka litispendencie ale fakt, že ju porušovateľ neskúmal. Bolo teda objektívne možné legitímne očakávať, že porušovateľ Predbežné opatrenie opätovne nariadi.

Porušovateľ zistil a správne rozhodol, že žiadna z väd, pre ktoré bolo Predbežné opatrenie napadnuté dovolaním, nie je daná t.j. definitívne potvrdil, že mimoriadny opravný prostriedok bol podaný nedôvodne, a teda, že Predbežné opatrenie malo ostať nedotknuté.

Napriek tomu ale Predbežné opatrenie zrušil. Riadil sa pritom len dôvodmi podľa vyjadrenia spoločnosti BE zo dňa 23. 05. 2014, ktoré:

a) nespádajú do dôvodov na ktorých riešenie dal pokyn dovolací súd

b) objektívne nikto nemohol legitímne očakávať ako dôvody na náhlu zmenu systematicky uzatváranej veci

c) sú zjavne účelové a snažia sa pôsobiť len psychologicky

Porušovateľ podľa nás zneužil formálny výklad príkazu dovolacieho súdu v znení „vysporiada sa s vytknutými vadami v intenciách dovolacieho súdu, opätovne vo veci rozhodne“, keďže:

- tieto časti príkazu vyložil samostatne - vyporiadal sa s vadami a bez ohľadu na ne rozhodol nanovo, ako keby dovolacie konanie ani nebolo

- len výklad príkazu tak, že porušovateľ sa mal vypořiadat' s vadami a v ich medziach rozhodnúť, je jediný v súlade s princípom právnej istoty a tvorí oporu systému opravných prostriedkov v právnom poriadku SR

Porušovateľ tým znevažuje význam dovolacieho súdu vo veci, čo je vážne porušenie, ktoré nebolo možné legitímne očakávať.»

Sťažovateľka vo vzťahu k namietanému nedostatočnému odôvodneniu napadnutého uznesenia uviedla, že podľa jej názoru musí byť rozhodnutie krajského súdu odôvodnené vo vzťahu ku každej z uložených povinností, čomu tak v danom prípade nie je, pretože napadnuté uznesenie je buď vo vzťahu k niektorým povinnostiam neodôvodnené vôbec, alebo je jeho odôvodnenie zmätočné a nemá podklad vo veci.

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Bratislave rozhodnutím č. 1 Cob/117/2014 zo dňa 11. 06. 2014 porušil právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave č. 1 Cob/117/2014 zo dňa 11. 06. 2014 a vracia mu vec na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky sťažovateľovi priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 340,90 EUR , ktorú je porušovateľ povinný vyplatiť na účet právneho zástupcu... do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd

na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka sa domáha, aby ústavný súd vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť

ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa tvrdenia sťažovateľky je napadnuté uznesenie krajského súdu, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu o zamietnutí návrhu sťažovateľky na nariadenie predbežného opatrenia v súvislosti s ochranou jej práv vyplývajúcich zo zmluvy o nájme nebytových priestorov v „*OC EUROVEA*“ uzatvorenej medzi sťažovateľkou ako nájomcom a odporcom ako prenajímateľom, v rozpore s princípom legitímnych očakávaní vzhľadom na predchádzajúce rozhodnutie krajského súdu, ktorým predbežné opatrenie nariadil. Podľa sťažovateľky mal krajský súd rozhodovať len v intenciách vyslovených najvyšším súdom v uznesení sp. zn. 4 Obdo 2/2014 z 31. marca 2014 a preskúmať len otázku existencie prekážky litispendencie, resp. res iudicatae, keďže otázka odňatia možnosti konať pred súdom bola posúdená najvyšším súdom.

V nadväznosti na výhrady sťažovateľky proti napadnutému uzneseniu krajského súdu ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zdôrazňuje, že posúdenie podmienok na nariadenie predbežného opatrenia patrí v zásade do výlučnej pôsobnosti všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) ústavný súd v zásade nie je oprávnený zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, o to viac, že ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (m. m. IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení iba v celkom ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho vydanie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd je súčasne vo svojej judikatúre zdržanlivý v prieskume uznesení, ktorými sa len rozhoduje o predbežných opatreniach (II. ÚS 261/2013). Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

Krajský súd v napadnutom uznesení predovšetkým uviedol:

„Odvolací súd sa oboznámil s obsahom spisu ako i vyjadreniami účastníkov konania a zistil, že v danom prípade nie sú splnené podmienky pre nariadenie predbežného opatrenia.

Podľa ust. § 154 ods. 1 O. s. p. pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Podľa ust. § 167 ods. 2 O. s. p, ak nie je ďalej ustanovené inak použijú sa na uznesenie primerané ust. o rozsudku. Podľa ust. § 211 ods. 2 O. s. p, ak tento zákon neustanovuje inak, pre konanie na odvolacom súde platia primerané ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa.

Vychádzajúc z uvedeného bolo pre rozhodnutie odvolacieho súdu podstatným oboznámenie sa so skutočnosťami uvádzanými odporcom v písomnom vyjadrení, ktoré sa nachádza v spise.

Z obsahu spisu vyplýva, že po zmene návrhu sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi a tretej osobe, zdržať sa akýchkoľvek stavebných a rekonštrukčných prác v priestoroch, v ktorých prevádzkoval ako nájomca svoju podnikateľskú činnosť, zadávania akýchkoľvek pokynov na realizáciu stavebných prác v priestoroch ako aj schvaľovania či iného strpenia, dispozície s majetkom navrhovateľa, alebo jemu inak prislúchajúcim právam v priestoroch. Zasahovanie do práva navrhovateľa vykonávať obchodné aktivity v priestoroch, a to najmenej podľa rozsahu obchodných zvyklostí pre účel nájmu podľa zmluvy, obmedzovaniu vstupu a prístupu návštevníkov alebo zákazníkov OC EUROVEA z verejných priestorov centra do priestorov navrhovateľa, obmedzovanie a zásobovania a vybavovania priestorov navrhovateľom, akéhokoľvek obmedzovania výkonu práv navrhovateľa podľa zmluvy, manipulácie s technickými zariadeniami v priestoroch potrebných pre riadne užívanie a ničím nerušený výkon nájomných práv navrhovateľa zo zmluvy a uzatváranie akýchkoľvek iných zmlúv okrem zmlúv s navrhovateľom, ktorých predmetom je užívanie priestorov nie je prípustné. Žiadal, aby spoločnosti Slovák Telekom bola uložená povinnosť až do právoplatnosti rozhodnutia súdu vo veci určenia, že je neplatná výpoveď zo dňa 07. 08. 2013, zdržať sa akýchkoľvek stavebných prác a rekonštrukčných prác v priestoroch, akýchkoľvek pokynov na zadávanie stavebných prác v priestoroch, ich schvaľovania a či iného strpenia, dispozície s majetkom navrhovateľa, alebo jemu inak prislúchajúcim umiestneným, v alebo pri priestoroch, zasahovania do práva navrhovateľa vykonávať obchodné aktivity v priestoroch a to najmenej v rozsahu podľa obchodných zvyklostí podľa

účelu nájmu podľa zmluvy, obmedzovaníu vstupu a prístupu návštevníkov alebo zákazníkov OC EUROVEA z verejných priestoroch z centra do priestorov, akéhokoľvek obmedzovania výkonu nájomných práv podľa zmluvy, manipulácie s technickými zariadeniami v priestoroch, potrebných na riadne užívanie ničím nerušený výkon nájomných práv navrhovateľa zo zmluvy.

Navrhovateľ v návrhu na nariadenie predbežného opatrenia uviedol, že v priestoroch, ktoré má navrhovateľ v nájme sa vykonávajú stavebné úpravy, ďalej došlo k vypnutiu napájania mreží a k avizovanému svojvoľnému vyprataniu prevádzky. Navrhovateľ vykoná v priestoroch stavebné úpravy za viac ako 150.000 Eur a táto pohľadávka je spôsobilá na zápočet proti pohľadávke odporcu. Trval na tom, že pohľadávka špecifikovaná vo výpovedi nájmu v čase doručenia výpovede neexistovala, pretože zanikla započítaním s pohľadávkou navrhovateľa ako nájomcu. Uviedol, že bezprostredne hroziaca ujma spočíva najmä v hrozbe ušlého zisku na predaji tovaru, najmä trendovej kolekcie 2013 a nemožnosti realizácie obchodnej činnosti v prenajatých priestoroch.

Tak ako už bolo uvedené súd rozhoduje o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia na základe tvrdení v návrhu, na základe obsahu listín predložených navrhovateľom, ako i ďalšími účastníkom konania s tým, že v tomto štádiu konania dokazovanie neprebíha, je iba potrebné osvedčiť, teda preukázať, opodstatnenosť predbežného opatrenia. To vyplýva predovšetkým z toho, že podstatným znakom predbežných opatrení je ich provizórnosť, dočasnosť, potreba rýchlej procesnej ochrany či úpravy pomerov účastníkov konania s cieľom umožniť ničím nerušené konanie vo veci samej. Takéto dočasné rozhodnutie môže slúžiť aj ako záruka efektívnosti budúceho núteného výkonu súdneho rozhodnutia. Skúmanie podmienok pre vydanie predbežného opatrenia, však nemá povahu dokazovania ako upravuje O. s. p. pri konaní vo veci samej. Predbežné opatrenie nie je konečným rozhodnutím, preto pri jeho zisťovaní nemusí byť vždy dodržaný formálny postup stanovený pre dokazovanie. Z jeho charakteru vyplýva, že pred jeho nariadením nemusí súd zistiť všetky skutočnosti, ktoré sú potrebné pre vydanie konečného rozhodnutia, je však nutné, aby boli prostredníctvom označených dôkazov osvedčené základné skutočnosti pre opodstatnenosť a dôvodnosť nariadenia predbežného nariadenia. Výsledkom takzvaného osvedčenia nároku je to, že osvedčované skutočnosti sa

so zreteľom na všetky okolnosti prípadu javia súdu ako nanajvyš pravdepodobné. Osvedčenie je povinnosťou účastníka konania, ktorý žiada nariadenie predbežného opatrenia. Tak ako už bolo uvedené pri rozhodovaní o nariadení predbežného opatrenia sa nevykonáva dokazovanie tak ako v konaní vo veci samej, a preto je nevyhnutné, aby mal súd možnosť posúdiť dôvodnosť podaného návrhu na nariadenie predbežného opatrenia na základe skutočností uvádzaných v návrhu. Takisto však nemôže ísť v prípade návrhu na nariadenie predbežného opatrenia len o opísanie skutočností bez súčasného preukázania dôvodov, ktoré by opodstatňovali nariadenie predbežného opatrenia. V prípade rozhodnutia o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia sa spolu s rozhodnutím doručujú druhej strane aj listiny predložené navrhovateľom s tým, že aj návrh s prípadnými prílohami po doručení odporcovi, resp. osobe predbežným opatrením dotknutej v zmysle § 76 ods. 2 O. s. p., sa majú právo už takto k predloženým listinám vyjadriť, a to vo forme vyjadrenia, resp. odvolania. V čase rozhodovania odvolacieho súdu vychádzal odvolací súd tak ako je súd prvého stupňa z obsahu spisu a z predložených listinných dôkazov a tvrdení navrhovateľa v danom čase. V čase rozhodovania odvolacieho súdu, po zrušení rozhodnutia odvolacieho súdu dovolacím súdom, už odvolací súd má k dispozícii aj vyjadrenie odporcu k návrhu na nariadenie predbežného opatrenia ako aj uvedené určité skutočnosti, ktoré sú pre posúdenie dôvodnosti návrhu na nariadenie predbežného opatrenia podstatné. Odporca v podanom vyjadrení namieta neopodstatnenosť nariadenia predbežného opatrenia najmä z dôvodu, že v prípade nenariadenia predbežného opatrenia už navrhovateľovi nemôže vzniknúť žiadna škoda a nenariadením predbežného opatrenia nedôjde k zásahu do výkonu práv navrhovateľa z dôvodu, že počnúc dňom 28. 03. 2013 navrhovateľ predmet nájmu neužíva, predajňu obuvi neprevádzkuje, ani v ňom nevykonáva žiadnu obchodnú aktivitu, v predmete nájmu nemá žiadny tovar, nábytok a ani žiadne iné veci.

Po rozhodnutí odvolacieho súdu bola do spisu založená zápisnica súdneho exekútora JUDr. Pavla Holíka zo dňa 23. 08. 2013, z ktorej vyplýva, že súdny exekútor v prospech oprávneného – BEST DRINK s. r. o., Bratislava zabezpečil hnutelné veci podliehajúce exekučnému konaniu sp. zn. Ex 119/13, pre vymoženie pohľadávky oprávneného vo výške 102.000 Eur s prísl. Ako vyplýva z uvedenej zápisnice boli zabezpečené hnutelné veci, a odobraté 102 ks krabíc topánok, odobratý aj zvyšný tovar nájdený v predajni, nábytok, ktoré všetky majú podliehať exekučnému konaniu.

Uvedený listinný dôkaz ako i ďalšie založené v spise nasvedčujú tomu, že v predajni navrhovateľa, teda v predmete nájmu sa už nenachádzajú veci a zariadenia navrhovateľa, a teda nie je tu už možná hrozba vypratania priestoru odporcom. Odporca okrem iného uviedol, že dňom 21. 01. 2014, sám navrhovateľ započal vypratávať pôvodné zariadenie predajne, o čom má nasvedčovať notárska zápisnica N 26/2014, Nz 3924/2014, Nsr 1/3981/2014 zo dňa 03. 02. 2014, ktorá sa nachádza v spise. Taktiež, odporca namietal, že v čase rozhodnutia odvolacieho súdu už priestory sú dávno zrekonštruované, zrealizovala sa prestavba v prevažnej miere, a preto zakázať činnosť realizácie stavebných úprav v daných priestoroch je tiež neopodstatnené.

Dovolací súd rozhodnutím zo dňa 31. 03. 2014 zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu zo dňa 04. 10. 2013, keď mal za to, že súd prvého stupňa dostatočným spôsobom neskúmal prekážku konania spočívajúcu v prekážke skôr začatého konania (littispendencia). Z predložených listinných dôkazov však jednoznačne vyplýva, že v čase rozhodnutia dovolacieho súdu, táto prekážka neexistovala, nakoľko konanie pred Okresným súdom Bratislava I vedené pod sp. zn. 26 Cb/159/2013 bolo zastavené, a to práve z dôvodu, že pred Okresným súdom Bratislava II bolo vedené konanie o predbežné opatrenie v obsahovo zhodnom znení a týkajúcich sa rovnakých priestorov, v ktorom bolo právoplatne nariadené v odvolacom konaní uznesením krajského súdu č. k. 1 Cob/304/2013-164 odporcovi aj spoločnosti Slovák Telekom predbežné opatrenie. Keďže Krajský súd v Bratislave v konaní sp. zn. 8 Cob/200/2013 ustálil, že bola preukázaná zhodnosť predmetu sporu a skutkových okolností, od ktorých sa právo odvodzovalo, t. j. s určením neplatnosti výpovede odporcu z nájomného vzťahu založeného nájomnou zmluvou uzavretou medzi navrhovateľom a odporcom dňa 26. 03. 2010, na prenájom nebytového priestoru (LGF 17b predajne D. na prízemí budovy OC EUROVEA so súpisným číslo..., na adrese...), preto Krajský súd v Bratislave konanie pred Okresným súdom Bratislava I vedeným pod sp. zn. 26 Cb/159/2013 zastavil, práve pre prekážku litispendencie. Uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 19. 11. 2013, čiže v čase pred rozhodnutím dovolacieho súdu.

Napriek tejto skutočnosti je v tomto štádiu konania potrebné skúmať odôvodnenosť podaného návrhu na nariadenie predbežného opatrenie, pričom odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, nie sú splnené predpoklady pre nariadenie predbežného opatrenia.

Po oboznámení sa s obsahom spisu ako i listinnými dôkazmi a vyjadrením účastníkov konania, odvolací súd dospel k záveru, že navrhovateľ v tomto štádiu konania nepreukázal dôvodnosť podaného návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, nepreukázal potrebu dočasnej úpravy pomerov účastníkov konania, keď v priebehu konania vyšli najavo nové skutkové okolnosti, relevantné pre posúdenie opodstatnenosti návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, preto odvolací súd dospel k záveru, že súd prvého stupňa rozhodol vo veci nariadenia predbežného opatrenia vecne správne a rozhodnutie súdu prvého stupňa s poukazom na ust. § 219 ods. 1, 2 O. s. p. s dôvodov, ktoré uviedol súd prvého stupňa ako i z dôvodov vyššie uvedených ako vecne správne potvrdil.“

V nadväznosti na citované rozhodnutie považuje ústavný súd za potrebné uviesť, že aj v konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležité odôvodnené. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Podľa § 74 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) pred začatím konania môže súd nariadiť predbežné opatrenie, ak je potrebné, aby dočasne boli upravené pomery účastníkov, alebo ak je obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený.

Ústavný súd ďalej poukazuje na to, že všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich

charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu.

Po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že odvolací súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z konkrétnych okolností posudzovaného prípadu v čase vyhlásenia svojho rozhodnutia a náležitým spôsobom vyhodnotil všetky tie skutkové zistenia, ktoré boli nevyhnutné pre osvedčenie nevydania predbežného opatrenia na ochranu sťažovateľky z titulu hroziacej ujmy zo strany odporcu a vedľajšieho účastníka pri výkone jej práv vyplývajúcich zo zmluvy o nájme nebytových priestorov, a tým aj odôvodnenosť nenariadenia predbežného opatrenia. Na tomto základe krajský súd formuloval svoje skutkové a právne závery, ktoré sú podľa názoru ústavného súdu vyčerpávajúce a nemožno ich považovať za arbitrárne, a preto sú z hľadiska dodržania základných ústavnoprocených princípov akceptovateľné a udržateľné. Krajský súd dôsledne zvažujúc účel právnej úpravy predbežného opatrenia neposkytol ochranu sťažovateľke v situácii, keď pre jej poskytnutie už neboli splnené zákonom vyžadované podmienky, a preto odôvodnenie jeho rozhodnutia predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok.

Ústavný súd konštatuje, že princíp ochrany legitímnych očakávaní v kontexte princípu právnej istoty, tak ako ho poníma sťažovateľka, t. j. v zmysle ochrany určitého postupu a rozhodovania všeobecného súdu, ktoré tento orgán verejnej moci svojim predchádzajúcim rozhodnutím vyvolal a podľa ktorého sťažovateľka určité rozhodnutie mohla legitímne očakávať, nebol v danom prípade porušený. Najvyšší súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí vydanom v rámci dovolacieho konania uviedol pokyny na ďalšie zameranie pozornosti krajského súdu, avšak bez vyslovenia bezpodmienečného príkazu, ako treba vec rozhodnúť. Na základe uvedeného ústavný súd považuje napadnuté uznesenie, v ktorom krajský súd v zmysle právneho názoru vysloveného najvyšším súdom preskúmal otázku existencie prekážky litispendencie, ako aj *res iudicatae* a na základe predložených listín preukazujúcich zmenu skutkového stavu dospel k záveru o nenaplnení zákonných predpokladov na nariadenie predbežného opatrenia, za ústavne akceptovateľné.

Ústavný súd napokon dodáva, že predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je také ich porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstránitel'né v činnosti súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. a § 102 OSP), resp. ktoré nemožno napraviť procesnými prostriedkami, ktoré sú obsiahnuté v Občianskom súdnom poriadku v spojitosti s predbežnými opatreniami. Zamietnutie návrhu na vydanie predbežného opatrenia však nemôže samo osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti právneho názoru krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po prípadnom prijatí tejto časti s'ťažnosti na ďalšie konanie reálne umožňovala konštatovať jeho porušenie. Ústavný súd preto s'ťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže s'ťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi s'ťažovateľky uplatnenými v s'ťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. septembra 2014